

Smaabyer; det er dog altid kun en Undtagelse. Jeg vil haabe, at man ved denne Vedtægts Affattelse, navnlig ved Affattelsen af Bestemmelse om Brandkorpsets Ordning, vil stræbe at komme bort fra det meget stærke militære Tilfnit, som Brandvæsenet i vore Byer har. Dette gjælder baade om Benævnelse, der bruges, og som helt igjennem ere militære, og om den temmelig vidt dreiede Uniformering og Bevæbning. Det kan ikke negtes, at naar en Brandkapitain gaar op ad Gaden i en af vore Smaabyer med et langt, klirrende Slagsværd ved sin Side og Guldgalloner paa forskjellige Dele af sin Klædebragt, falder han let ind under en noget kommiss Belysning. Ligeledes er det øvrige Korpses Uniformering vistnok dreven noget vel vidt. Dette tillader jeg mig at omtale her — skjøndt det ikke hører ind under selve Lovforslaget — fordi jeg formoder, at Ministeriet her, ligesom da Politivedtægterne bleve affattede, vil sende et trykt Grundlag for Vedtægterne rundt til Byraadene, hvori de kunne tilføje, hvad der specielt er af Interesse for den enkelte By, og det staa da i Ministeriets Magt at give et Stød i den Retning. Jeg erkjender, at Lovforslaget gaar i samme Retning, dels ved at affasse Benævnelsen „Brandkapitain“, hvoraf formentlig vil følge, at ogsaa Benævnelse „Premierlieutenant“, „Sekondlieutenant“ og „Underofficer“ gaa bort, dels ved at stille i Udbyg, at man i Stedet for det lille Politikorps, der er fuldt bevæbnet som en lille Sørafdeling, men dog neppe er stiftet til aktiv Tjeneste, kan faae en særlig Ordensafdeling af Brandkorpsen, der skal gjøre samme Nytte, men som skal være langt simplere udstyret, idet dens Mandskab nemlig kun skal være forsynet med Sidevaaben eller Politistav og Politistift, hvilket vel maa forstaaes saaledes, at der ikke behøves nogen Uniform. Den ærede sidste Læser spurgte, hvem der skulde betale den Kjørsel, der maatte finde Sted udenfor Kjøbstadkommunens Grænse. Der er vist ingen Tvivl om, at det maa Kjøbstadens Kasse, idet det gaar ind under Brandvæsenets almindelige Udgifter, og paa den Maade udredes Betalingen allerede nu, hvor der overhovedet ydes Betaling. Det er nemlig en Forpligtelse for Kjøbstæderne, at de skulle møde med Sprøite ved Ildbrande indenfor en Miles Afstand, og derfor er det Byen, der maa affolde Udgifterne, uden at disse kunne lægges over paa vedkommende Landkommune. Den samme ærede Læser spurgte, om det er ganske heldigt, at § 27 lægger den Erstatning, som der er Tale om her, over paa Brandvæsenet, hvilket vil sige paa Kjøbstadens Kasse. Jeg maa sige, at det er det eneste Punkt i Lovforslaget, jeg er i nogen Tvivl om, og jeg forbeholder mig en nærmere Overveelse deraf, men i Øvrigt skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Steenstrup: Den ærede første Læser be-

gyndte med at sige, at dette Lovforslag i det Sele taget vidnede om en Bestræbelse efter Gjennemførelsen af kommunal Selvstændighed, og hvad Lovforslaget i sin oprindelige Skikkelse ikke havde gjort, det gjorde det nu efter dets Behandling i Landssthinget. Jeg vil nu ikke sige, at Lovforslaget i en meget høj Grad netop gaar imod Tanken om kommunal Selvstændighed, men jeg vil dog påstå, at den Mand, der gaar igjennem dette Lovforslag, ikke er den samme, som gaar igjennem Kjøbstadkommunalloven af 26de Mai 1868. Jeg har i dette Dieblit sidet og moret mig med at lede derefter, og jeg skulde tage meget fejl, om man i den nævnte Kommunallov en eneste Gang finder Amtmanden nævnt. Da man behandlede Kommunalordningen, har man atter og atter slaet fast, at Byraadene staa under Indenrigsministeren og Sogneraadene under Amtsråadene, altsaa Byerne have to Instanser, Landet derimod tre. Det er imidlertid mere og mere blevet Skik, at man i Byerne saa at sige ikke kan skrive en Linie ind til Ministeriet, uden at man sender den gennem Amtmanden. Ja vi, som sidde her, kunne jo ikke engang sammenkaldes til Rigsdagen, uden at det sker gennem Amtmanden; tidligere havde vi dog den Være at faae en Skrivelse med Konseilspræsidentens Segl, men nu — Gud bevare os — skal det gaa gennem Amtmanden, skjøndt jeg ganske vist ikke ser, hvad Amtmanden har med Rigsdagens Sammenkaldelse at gjøre. Men dette er et Udtryk for den Mand, der har trængt sig ind, og som gaar ud paa, at der ikke kan gjøres den allerringeste Ting, uden at der skrives fire Breve istedetfor eet direkte. Jeg tror imidlertid, at Amtmændene, naar de gjøre deres Pligt — og det antager jeg, at de gjøre — have noget Mere at bestille end at være Postmestere, men det er dog dette, man gjør dem til. Naar man nu ser paa Kommunalloven af 1868, vil man finde, at naar Borgmestren mener, at Byraadet gaar udenfor sine Rettigheder, skal han gjøre Indberetning til Indenrigsministeren; er der noget Salt ved Regnskabsvæsenet, gjør han Indberetning; er der noget Salt ved Vedtægten, gjør han Indberetning, men der er ingen Tale om, at Vedtægterne skulle indsendes til Amtmanden eller stadfæstes af ham. Nu negter jeg ikke, at denne Brandlov er en Slags Politilov, og da Amtmanden er Overpolitivæsenet, saa kan han maasse nok have Noget med denne Sag at gjøre, men derfor er det dog ikke heldigt, at man saaledes som her træffer Amtmanden i enhver Paragraf. Amtmanden er Ministerens Botte og Pande, han maa nævnes i enhver Linie, og han maa stadfæste Vedtægterne. Mig vilde det nu forekomme, at det var korrekt, om det var Justitsministeren, der stadfæstede Vedtægterne; thi naar det er Amtmændene, der gjøre det, er det vel høist sandsynligt, at Vedtægterne blive meget forskellige i de forskellige Amter. Jeg har glædet mig over at se, at den høitærede